

Paul Goma

O, ce veste minunată...

...mi-a adus presa noastră cea de toate zilele, chiar de Ziua Sfântă pentru noi, Basarabenii și Bucovinenii: 22 iunie (1944, atunci "s-a pornit războiul-n lume", după ce Antonescu a ordonat: «Români! Treceți Prutul! Zdrobiți vrăjmașul de Răsărit și Miază-Noapte...» - numai că nici azi nu a fost zdrobit Dușmanul Răsărit-Miazănoapte).

Cu prilejul aniversării exaltantă-deprimante mi-a venit de la București înveselitoarea veste că am - în sfârșit! - decedat. Mi-a comunicat-o procurorul Eduard Mihai Ilie - citez din presă:

"...potrivit unei adrese a Parchetului instantei supreme trimise CNA, procurorii au considerat ca desi Plesita a recunoscut ca a batut oameni, marturisirile acestuia nu intrunesc elementele necesare pentru a incepe urmarirea penala. Raspunzand unei sesizari a Consiliului National al Audiovizualului, procurorii de la Parchetul de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie (ICCJ) au apreciat ca declaratiile in care Plesita arata ca a torturat oameni - cu referire expresa si la disidentul Paul Goma - nu intrunesc elementele constitutive ale infractiunilor reclamate de CNA, care invoca articolele 324 si 358 din Codul Penal".

Cum să întrunească? - elementele-necesare? Dar unde se trezesc ele, necesarele: în Europa?

"Nicolae Plesita a recunoscut, in emisiunea "Dan Diaconescu in direct" din 18 ianuarie, de la OTV, mai multe fapte pe care le-ar fi comis in timpul regimului comunist, mentionand in mai multe randuri ca nu ii pare rau pentru ce a facut. «I-am ucis, bineinteles. Asta faceam noi», a mai declarat Plesita, referindu-se la dusmanii regimului comunist. (...) In ciuda acestor fapte, procurorii au stabilit ca discutia dintre Dan Diaconescu si Nicolae Plesita a avut ca punct de pornire memoriile acestuia si ca marturisirile fostului general de securitate nu intrunesc conditiile articolului 324, alineatul 4 din Codul penal, potrivit caruia "se pedepseste cu inchisoare de la trei luni la trei ani laudarea in public a celor care au savarsit infractiuni sau a infractiunilor savarsite de acestia".

"Intrebat in timpul emisiunii in legatura cu ancheta in cazul Paul Goma, Plesita a recunoscut ca a folosit violenta: «Nu numai ca l-am anchetat, da i-am dat si un pumn, f...u-i mama lui!-». «A fost ca o mangaiere», spune fostul general de securitate.

"In adresa remisa CNA de catre procurori se arata ca "acest aspect nu poate constitui cuvinte de pretuire la adresa activitatii sale, tinand cont ca Plesita Nicolae a avut in vedere o explicatie in legatura cu lipsa raportului de cauzalitate dintre fapta sa si decesul lui Goma Paul. Concluzia se desprinde chiar din raspunsul sau adresat realizatorului: «A fost ca o mangaiere. Uite, in pauza iti arat eu cum l-am pocnit si ai sa vezi ca nu mori»".

S-a observat: nu am subliniat lipsa raportului de cauzalitate dintre

una și alta. Nici nemirarea mea față de căldura-mare, autoare morală (și mortală) a gândirii procurorale. Nu arăt cu degetul înspre tovarășul Eduard cu același nume (căci dânsul ne descrețește frunțile - ceea ce nu este puțin lucru pe timpurile acestea, încruntate), ci înspre efectul cauzei: îmbrâncirea în "groapa-mi rece și mortuară", vorba unui cântec din bătrânii mahalalelor eterne.

De câte ori am râs cu hohote, cu lacrimi - ca să nu (cu hohote) plâng... Cu această "metodă" am izbutit a supraviețui noi, supraviețuitorii Raiului Comunist: ne strâmbăm de râs când povestim ce umilinte, ce mizerie, ce foame am îndurat în închisori, cum ne-au bătut Enoiu, Șomlea, Goiciu, Istrate - Pleșită!

Or Securitatea - Răul Absolut - nu vroia moartea "păcătosului", ci menținerea lui în viață, ca să *simtă* tot-tot-tot ce îi fac frații întru Mioriță, să-și dorească moartea pentru a fi izbăvit de chinuri, dar moartea să nu vină, decât prin "mici accidente". Câtă vreme am fost în labelle Securității, pleșiții de toate gradele m-au umilit, m-au schingiuit, dar m-au păstrat, cu grijă proletară, în viață, abia după ce am ieșit de sub oblăduirea-le au încercat să mă ucidă.

Bine, dar cine altcineva (ca institutie, ca persoană) mi-a vrut moartea? Începînd de când? Pentru ce? Răspunsul - după 15 ani de căutări - este, vai:

M-au vrut mort, nu răii-răi - ci bunii. Nu inamicii - amicii. Nu vrăj-masii securiști - nici măcar eduarzii inocenți, ci (unii - și nu puțini) colegi, scriitori(i) români.

Întelesesem: prietenii, colegii-de-condei se supăraseră foarte pentru că din primele zile ale lui 1990, îi atacasem în presă...

- ... acuzîndu-i că până la "revoluție" păstraseră poziția în patru labe, pe sub lavițe și abia la semnalul lui Brucan că se-dă-revoluție-la-român ieșiseră din borțile rezistenței-prin-cultură și se proclamaseră "disidenți", "opozanți", "arestați la domiciliu", "cenzurați", "interziși de Ceaușescu" - "sertariști";

- acuzîndu-i de inadmisibilul "rezultat al alegerilor din luna mai 1990", afirmînd că votul masiv (așaa, cu fraude masive) în favoarea bolșevicului Iliescu, pentru care făcuseră campanie pe față Sorescu, Eugen Simion, Breban, Buzura era consecința - și dovada incontestabilă - a vînjoasei, altfel orizontalei lor "rezistențe-prin-cultură";

- acuzîndu-l pe N. Manolescu pentru interviul luat lui Iliescu imediat după Mineriada Sângeroasă (13-15 iunie 1990) în care îl făcea "om cu o mare" și îl legitima, nu doar pe un vădit ilegal, ci pe un criminal vinovat de exmatriculările studenților din 1957 (una dintre victime: chiar studentul Manolescu Nicolae); vinovat de puciul din decembrie 89, de diversiunea cu "teroriști" care pricinuise moartea atâtor oameni, atâtor oameni; vinovat de "procesul" neeuropean al ceașeștilor; vinovat de incendierea Muzeului și de distrugerea Bibliotecii Centrale Universitare; de tulburările interetnice - în fine (dar nu și ultima dintre crime) - *declansarea războiului civil: mineriadele*. Or el, N. Manolescu - recent ales președinte al scriitorilor! - a negat vreme de 15 ani grosolana, mortala (dar nu în spațiul mioieritic)

eroare comisă, insultînd pe cel care îi băga sub nas citate din chiar interviu (întâmplător: eu), ba încolţit, pretindea că îl cita (“omul cu o mare”) pe prietenul său Țoiu-care-nu-apărea-în-text - și abia în urmă cu trei luni a cam-recunoscut, ardeleneste, că da, el a cam, dar numai fiindcă Zigu Ornea îl (cam) dusese la Cotroceni “nu (prea) știu pentru ce...” Va fi aflat, după 15 ani (cam) ce căutase el la Cotroceni, chiar atunci, (cam-prea) dus de mână de Zigu Ornea? De ce abia acum recunoaste că “n-ar fi trebuit să publice interviul în *România literară*” și să dea legitimitate unui bandit? Dar e limpede - a fost mereu și pentru cei care l-au ales președinte al scriitorilor, nu doar cel-mai-bun, cel-mai-cinstit și mai drept dintre thraci...- : pentru că tovarășul Iliescu nu mai este la putere, ba chiar fusese pus sub acuzația de a fi autor principal al chemării “minerilor”;

- pentru că m-am mirat cu glas tare că “intelectuali” ca Pleșu, R. Theodorescu, Sorescu, Vartic, Papahagi, primiseră să intre în guvernul Iliescu-Roman-Măgureanu (Paleologu, glumeț subțire, se prezenta ca “ambasador al golanilor”, când toată lumea vedea - dar nu accepta! - că boerul Alecu era un furier al tovarășului golan Ion Iliescu)...

Ca să scurtez: pentru că, în decembrie 2000, în revista 22, crema intelectualității românești, smântâna scriitorimii carpatine semnase Apelul pentru re-alegerea criminalului Iliescu (pretinzînd cu nerușinare - bine: atunci cu înconștientă bovină - că *ei nu sunt pentru bolșevismului iliesc*’, doamne fereste! ci... **împotriva fascismului vécétudoresc**’! - “Să facem baraj fascismului și antisemitismului!”), suna un cuvânt de ordine venit dinspre Washington-Tel Aviv), eu, singur-singurel, de capul meu, i-am acuzat prin textul “Să fie interzis electoratul!” de amnezie, de lașitate, de colaboraționism, de participare (activă) la menținerea structurilor comuniste - și nu în ultimul rând pentru faptul că foloseau - ei, profesioniștii, creatorii de limbă română, termeni, sintagme ca : “revoluție”, “fosta Securitate”, “domnul Iliescu”, “domnul Măgureanu”; “domnul Nicolski”. Atât de ultragiați au fost semnatarii Apelului Rușinii, încât s-au indignarisit în *România literară* - sub semnătură proprie și anonimă: “Cronicar”, cum altfel! - Manolescu, Țoiu, Dimisianu, A. Ștefănescu, C. Teodorescu, Ioana Pârvulescu, Adriana Bittel, amenințînd cu un proces revista *Vatra* pentru publicarea articolului meu)...

...acestea - și încă altele - erau fapte-rele (ale mele, se înțelege) suficiente pentru a fi din-inimă-detestat de confracții breslași.

Am spus-scris ce credeam, nu ceea ce era convenabil. Pentru asta să mi se dorească moartea?

Am luat ca pe o glumă proastă exclamația excedată a lui Liiceanu în cercul-strâmt din care mai făceau parte Pleșu, Pruteanu, Sorin Mărculescu, Dan. C. Mihăilescu:

Nu mai moare odată Goma ? - nu am pus zisele între ghilimele, fiindcă ele au fost rostite, nu și consemnate în scris.

Tot în “glumă-serioasă” (*Stii că Goma tot n-a murit?*) își etalau umorul devastator Iorgulescu, Buzura, Cosașu, Buduca, Alex. Ștefănescu, Adameșteanu, Dimisianu, Groșan, Dimisiana, Monica

Lovinescu (ei, da: “Monicuța-cu-Getuța”, vorba-rea a lui Dan Petrescu).

În februarie 1997, după ce a apărut la Nemira **Jurnal I-II-III**), a fost declanșată de către Monica Lovinescu (prin megafonul 22-Adameșteanu) prima campanie de presă:

“Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma”.

Pe dată cătanele D.C. Mihăilescu, A. Cornea, Alex. Ștefănescu, Bianca Marcu-Dumitrașcu-Balotă, Bianca Marcovici, Dimisianu, Pruteanu, Buduca, Ioana Pârvulescu m-au acuzat, nu numai de minciuni, de calomnii, dar și de “delațiune”, iar Zăciu, Dimisiana, Paruit m-au trimis la azilul de nebuni.

După scandalul Caraion - stârnit tot de Monica Lovinescu, întreținut de N. Manolescu, cel rezemat pe Bibliografia Pelin, și C.T. Popescu, intelectualii patriei tricolore: Liiceanu, Pleșu, Manolescu, D.C. Mihăilescu, Monica Lovinescu, întâlniți cu treburi culturale într-un oraș din provincie, au ajuns la deneocolita “problemă”:

Ce e de făcut cu Goma? Ne înjură pe noi, toți cei buni, ne calomniază, ne acuză că am pactizat cu puterea, că nu am vorbit tare în locul celor fără glas. Se întreabă insidios în presă de ce, dintre condeieri doar Negoîtescu a semnat apelul acela pentru drepturile omului din ‘77 ?- de ce! : să fi intrat și noi, cu totii în pușcărie și să rămână literatura noastră fără literatori? Ne reproșează că am fost de acord cu excluderea lui din Uniune, pe când el era arestat - dar ce era să facem: să protestăm și să ne excludă, chiar aresteze și pe noi? Ne mai reproșează că după revoluție nu l-am reprimat în Uniunea Scriitorilor - cum să-l reprimăm (după revoluția noastră), dacă a refuzat să facă cerere? Pretinzând că așa cum nu făcuse cerere pentru a fi exclus, așa nu face nici acum, cei care-l dăduseră afară atunci acum să repare măgăria și să-l reintegreze - n-o fi pretinzând și scuze? ... Si cum polemică în presă nu poți angaja cu el, în replică scoate alte acuzații, alte înjurături, alte... - știți ce a pățit bietul Borbély când a încercat să dialogheze cu el... (subliniere, în lipsa ghilimelelor citării).

După o scurtă dezbateră, colegii mei iubiți au hotărât:

*Cea mai eficace metodă de a-i închide gura lui Goma: **tăcerea**: să facem în așa fel încât să nu se mai vorbească-scrie nimic despre el - nici în bine nici în rău. **Tăcerea e cel mai bun gropar.***

Autor al propunerii: Liiceanu. Iar Monica Lovinescu a dat ukazul:

Goma este contestat - și a urmat zgomotoasa campanie a... tăcerii...

Nu e bine când ești contestat-prin-tăcere - de Monica Lovinescu. Când ești ținut-la-o-parte și mințit, tot de Domnia Sa - ca la constituirea Societății Scriitorilor (dar nu din a Scriitorilor din Exil! - așa cereau Breban, Țepeneag și chiar Ilie Brie!): când?, în vara anului 1989!; nici când ești ținut-la-o-parte de decizătorii portofoliului viitoarei edituri Humanitas, ca în februarie 1990, tot de prietena Monica Lovinescu; când ești, nu doar ținut-la-o-parte, dar anuțat că prezența ta va provoca absența Monicilor, a Sandei Stolojan, a lui Calciu, a lui Coposu, a Blandienei - bietul Barbăneagră și bietul Răuță, cum să împace capra Goma cu varza “adevăraților exilați”, nu ca el, ca Țepe-

neag, ca regele Mihai? - la "Congresul exilului" de la Paris?

Nu, nu e bine să fii contestat prin decret de Monica Lovinescu. Ba chiar cam-rău, cum ar zice chiar și despre un cam-mort ardeleanul Manolescu, fostul ei fiu spiritual. Mai ales că fusesem (cam) interzis vreme de 20 ani (1970-1990), iar când, în sfârșit, cărțile mele au - cam - văzut lumina tipa-rului, editorul și prietenul Liiceanu mi-a cam-trimis la topit volumul de mărturii despre 1977, **Culoarea curcubeului**, cu asentimentul-complicitatea, bunilor și vechilor prieteni Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Gabriela Adameșteanu, sub aplauzele intelectualilor, scriitorilor, oamenilor de carte și autori de cărți: Manolescu, Doinaș, Paler, Blandiana, Zaciu, Fănuș Neagu, Mircea Micu, Cezar Ivănescu.

Înmormântatorii mei sunt, se zice, persoane extrem de inteligente; eu, negru în ceru' gurului, pretind (judecând după foștii mei prieteni Ivasiuc și Virgil Tănase): extrem-inteligenții carpato-danubioți sunt capabili de danubioțenii fără seamăn - de-o pildă:

Filosoful-cel-mai-tânăr-la-român Liiceanu, nu numai că a topit volumul de mărturii despre 1977, **Culoarea curcubeului**, dar a suprimat de pe site-ul Humanitas fotografiile copertele celor trei cărți ale mele, de el editate: **Culoarea...**, **Gherla**, **Soldatul câinelui**, anunțând în chenarul fiecărui titlu istețimea: "Nu este disponibilă".

Dar aceasta este o gândire magică!, impusă nouă de comuniști: "Este suficient să suprimăm imaginea, ca să negăm realitatea"!

Nu mă grăbesc să trag concluzia că aș fi victima unui complot al oltenilor Liiceanu, Monica Lovinescu, Ierunca, Adameșteanu, Sorescu, Săraru, Băran, securiștii Achim, Enoiu, ministrul (Securității) Stănescu, jumătatea maternă a lui Manolescu, Poetoiul Păunesc' - și că doar ei, cobilitații îmi voiau moartea, fiindcă, iată: maramureșeanul (ca Ivasiuc) Buzura m-ar jupui de viu, pentru că am fost primul (și deocamdată ultimul) care a văzut în textul său "Fără violență!" publicat în ianuarie 1990, nu expresia creștinească a iubitorilor de pace - ci răcnetul de groază al securiștilor înspăimântați că venise Clipa Mâniei, când vor plăti, în sfârșit, pentru crimele lor.

Până și Mircea Martin, prieten din 1965, după 1990 editor al volumelor **Ostinato** și **Gardă inversă** m-a înjunghiat pe la spate - în aceeași organă de profesie 22, contestatoare a mea - printr-un studiu în care "informațiile" concureau "concluziile", prin neadevăr-dezinforma-re și prin rea credință.

Cum însă nu murisem din pricina părerii-de-rău a Monicăi Lovinescu; cum nu căzuse peste mine "piatra tombală", găselniță a lui D.C. Mihăilescu (cel care, în scris mă acuzase de minciuni și de delațiuni, iar după o săptămână, într-o discuție cu Dan Petrescu admisesese că "circa 90% din ce spune Goma în **Jurnal** este adevărat" - vezi volumul **Scrisori către Liviu** - Paralela 45); cum nu fusesem internat în azil la cererea vehementă a Getei Dimisianu și a Biancăi Balotă...; cum, din an în paște publicam câte o carte (firește: rămasă într-o răsunătoare *tăcere* din partea recenzenților) - s-a găsit o altă categorie

de intelectuali (!) care, neizbutind să mă facă să tac: descoperisem internetul!, nici să mă combată cu argumente (nici ei nu cunosc operația elementară-preliminară a contestației: *cititul* și fug ca de dracul de *citat*, dedîndu-se la leneșul *rezumat abuzivo-fanteziv*), nereușind să mă re-bage în pușcărie, pe baza “Ordonanței lui Teșu”, au recurs, în ultima vreme la organizarea, în sinagogi a “*slujbelor de blesteme*”. Așa, exact așa făcuseră părinții lor potrivit unui raport datat: 7 iulie 1940 (imediat după retragerea tragică din Basarabia), vezi-l în Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, Secția 2, dosar nr. 941 f. 558-566. Copie - document aflat în volumul **Situația Evreilor din România 1939-1941**, dat la topit de A. Buzura, în 1994, scos în editura Țara Noastră în 2003 - citez:

“...ca o ilustrare a sentimentelor de înveninată ură de care evreii sunt animați față de populația autohtonă: inițiativa luată de un grup de doamne evreice, printre care și *A. Bruchnor, Paula Schönfeld si Rolly Petreanu*, de a organiza în ziua de 9 iulie a.c. la Sinagoga Centrală [din București] o slujbă religioasă, constituind «**un blestem contra românilor**»” (sublinieri în text).

Deci pentru a... face să ne-existe mărturiile, să nu-mai-existe nici martorii mărturisitori ai exacțiunilor lor din Săptămâna Rosie: 28 iunie 1940- 3 iulie 1940, vinovații evrei îi blestemaseră pe... românii victime! Pentru care fapte-rele? Pentru cele care... nu se întâmplaseră (asta să fie strălucita metodă inversiunii cronologice a evenimentelor - practică cu succes în **Cartea Neagră** a lui Ehrenburg și Grossman, în care *cauza devine efect* prin viceversare)! Fiindcă ei au fost, sunt fervenți *posibilitaționiști*: aflați în Aparatul Terorii Bolșevice din 1918 în Rusia, în 1919 în Ungaria, din 1939 în Polonia, din 1940 în Țările Baltice și în Basarabia-Bucovina, iar din 1944 în toate țările europene cedate de Americani Rușilor - au funcționat după teoria : “Dușmanul nu a comis - încă - actul dușmănos, însă dacă noi nu l-am fi arestat, ar fi putut să-l comită...”; totodată prin tradiție: *prevenționiști*: atacă sub pretextul prevenirii unei eventuale agresiuni a dușmanului (vezi și “războiul nuclear preventiv” imaginat de nesfârșitul imaginativ bolșevic american Wolfowitz). Aceștia sunt, cum bine le-am zis-o: “holocaustologii” - în ordine ierarhică: Wiesel, Ancel, Braham, Șafir, Oișteanu, Al. Florian, A. Cornea, V. Gârneț, Vitalie Ciobanu, G. Andreescu, Laszlo, Pecican, Totok.

Ce bine ar trăi (și) ei pe lumea asta, dacă Goma acela ar...-dacă Goma n-ar mai fi!

Ultimul (până în momentul de față) atentat la... viața mea a fost pus la cale de Silviu Lupescu, directorul editurii Polirom: la presiunile delegației de autori indignați alcătuită din holocausto-logii sus-numiți (la care s-au lipit Mircea Mihăies, Pippidi, Rotmann, Adriana Babeți și alți autori de cărți de bucate), a suprimat “Introducerea” la volumul meu **Culoarea curcubeului - Cod «Bărbosul»**. De ce? Pentru că... făcînd istoricul mișcării pentru drepturile omului din 1977, îi criticam-insultam pe intelectualii de vârf și pe scriitorii îndrăgiți de masele largi de cititori; totodată, vorbind despre “istoria volumului” îi calomniam pe editori români: Liiceanu, Sorescu, Viorica Oancea, Papahagi.

Astfel editorul Lupescu - cel care a cumpărat de la Uricaru și "Cartea românească" - mi-a decapitat un volum.

Însă nu m-a suprimat pe mine, autor. El va spune că nici nu a vrut așa ceva. Eu am să observ - în două puncte:

1. nici n-ar putea; și:

2. chiar dacă un autor nu moare-de-tot după ce editorii îi ucid cărțile, nici nu se poate spune că după un asemenea tratament "colegial" are o viață normală - de unde concluzia: editorii distrugători ai cărților sunt *ucigași* - adevărat, "doar" de cărți, însă cum cărțile sunt copiiii autorului...

Pe de o parte, orice ar crede iubiții mei confrati, nu se ucide un scriitor cu tot cu scrisurile sale, doar... tăcându-i-le, topindu-i-le, decapitându-i-le. Pe de altă parte, chiar de nu ar fi fost inventat samizdatul, nici internetul - *le-am frecventat pe amândouă, după 1990* - sufăr, în continuare, atroce de **tăcerea** impusă de Cenzura instituită de Liiceanu, Manolescu, Adamesteanu, Plesu, Monica Lovinescu, port doliu după cărțile ucise de Liiceanu, de Sorescu, mutilate de Lupescu, după cărțile nedistribuite, cărțile ne-editate...

Față de toate acestea, isprava lui Eduard-Procuror-la-Român este o prostioară de adolescent aburit.

Am început acest text la 22 iunie - în 1941, la 22 iunie, s-a pornit liberarea noastră, a basarabenilor și a bucovinenilor de robia bolșevică;

Închei textul azi, 28 iunie 2005 - la 28 iunie 1940 a început coșmarul basarabenilor și al bucovinenilor cedați rușilor de nedemniilor noștri guvernanți.

Guvernanți - români! - care și după 1989 au continuat șirul *cedărilor*, atât prin bolșevici din tată-n fiu ca Iliescu, Roman, Năstase, de incapabili să se încheie la ciubote - ca E. Constantinescu, dar și de "de-ai noștri", precum C. Coposu, cel care vedea în românii din Teritoriile Cedate "niște minoritari", iar lumina lumii Zoe Condurache-Petre (consilier al lui Constantinescu): "românofoni". Ultima (cronologic) ispravă aparține lui Băsescu: după ce la Chișinău promisese că va cere anularea Pactului Stalin-Hitler și a Înțelegerii de la Yalta, lui Putin i-a declarat că ei (ei doi!) sunt oameni politici, nu istorici (sic) și că ei vor discuta despre viitor, numai despre viitor - nu despre trecut...

Nu: istorici - termen depreciativ în accepția lor - nu sunt, nu vor fi vreodată; dar oameni-politici? Lui Putin nu-i pasă; el e rus, e mare, e tare, decide, vorba lui Titus Popovici, atât Puterea, cât și Adevărul (sic). Dar omul-politic Băsescu: el nu e rus: el nu se poate juca de-a adevărul - de ce acum spune una, după 24 ore, nu doar alta, ci contrariul a ceea ce spusese? Ține atât de mult să fie trecut și el în rândul Cedătorilor de Provinciile Românești, în al Vânzătorilor de Frate?

Eu - iertare - neavînd viitor, rămân cu ochii atinți la trecut: la **moartea** celor 3 milioane de români vânduți de frații lor, cedați în 1940; în 1944 - în 1989, în 1992 - și mereu, mereu, încât, chiar de

nu-i socotim și pe cei uciși de bolșevici în acești 65 ani, se adună cel puțin trei generații - câte milioane de suflete: doar 9?

Ucise, nu atât de dușmanul rus, cât de fratele român (cel miotic).

Amin.

Paul Goma

Paris, 28 iunie 2005